

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Grimmove, br\bratri Grimmove - Živá voda.pdb

PDB Name: Živá voda
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 11.6.2003
Modification Date: 11.6.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Živá voda

Wilhelm a Jacob Grimmové

Přeložila a souhlas s publikací dala Jitka Janečková
Zdroj <http://www.pohadky.org/index.html>

Byl jednou jeden král, který byl velmi nemocný a nikdo nevěřil, že z té nemoci vyvázne živ. Měl tři syny, kteří z toho byli tak zarmoucení, že chodili zámeckými zahradami a plakali. Tu je potkal staříčkový muž a vyptal se na původ jejich žalosti. Oni mu řekli, že jejich otec je tak nemocen, že jistě umře, neboť mu nemůže nic pomoci. Tu pravil ten stařec:

"Já bych o jednom prostředku věděl, je to živá voda, kdo se jí napije, ten se opět uzdraví, ale je velmi těžké ji najít."

Tu nejstarší princ, Artleb, pravil:

"Já ji najdu!"

Šel k nemocnému králi a prosil jej, aby mu dovolil vyjet do světa, aby živou vodu hledal; ta jediná by ho mohla vyléčit.

"Ne," řekl král: "to nebezpečí je příliš velké, raději zemřu."

Ale Artleb tak dlouho prosil, dokud král konečně nesouhlasil. Artleb si v duchu tak myslel:

"Když přinesu živou vodu, král mne bude mít raději než bratry a odkáže mi říši."

Tak se vydal na cestu; když jel nějaký čas, tu se před ním na cestě objevil trpaslík, pozdravil ho a zeptal se:

"Kampak máš tak naspěch?"

"Co je ti po tom, skrčku?!" odvětil mu Artleb pyšně a jel dál.

Ale trpaslík se velmi rozhněval a vyslovil zlé kouzlo. Princ za chvíli dojel do rokle mezi skalami a čím dále tou rozsedlinou jel, tím se zužovala až nakonec byla cesta tak úzká, že nemohl ani o krok vpřed, dokonce nebylo možné koně obrátit nebo z něj seskočit, Artleb tam zůstal uvězněný.

Nemocný král dlouhý čas na Artleba čekal, ale ten se nevracel. Tu pravil prostřední princ, Herwart:

"Otče, nechej mě jít do světa hledat živou vodu!"

Myslel si však:

"Jestli je Artleb mrtvý, případně říše mně."

Král zpočátku nechtěl svolit, ale nakonec povolil.

Herwart jel tou samou cestou, kterou se vydal jeho bratr a potkal také onoho trpaslíka, který jej zastavil a ptal se ho, kam tak spěchá.

"Co je ti po tom, skrčku?!" odvětil mu Herwart pyšně a jel dál, aniž by se ohlédl.

Ale trpaslík jej zaklel a Herwart stejně jako bratr dojel do rokle ve skalách, která se cestou zužovala, až nakonec nemohl tam ani zpět. Zůstal tam uvězněný a tak za svoji pychu zaplatil.

Když se ani Herwart nevracel, tu se chtěl do světa vydat a živou vodu hledat ten nejmladší princ, Linhart a i toho musel král nakonec nechat jít. Když potkal trpaslíka a ten se ho ptal, kam tak spěchá, tak princ zastavil, pozdravil a odvětil:

"Hledám živou vodu, neboť můj otec je k smrti nemocen."

"A jestlipak víš, kde ji máš hledat?"

"Ne." odvětil Linhart.

"Protože jsi nebyl tak pyšný jako tvoji falešní bratři, dám ti radu a řeknu ti, jak se k živé vodě dostaneš. Prýští z jedné studny na dvoře zakletého zámku. Ale dovnitř se nedostaneš, když ti nedám tento železný prut a dva bochníky chleba. S tímhle prutem udeříš třikrát do železné brány zámku a ona se otevře. Uvnitř hlídají dva lvi, kteří otevírají chřtány, když jim ale každému do něj vhodíš bochník, uklidní se, Pak pospíchej pro živou vodu, abys ji odnesl dříve než odbije dvanáctá hodina, jinak se brána opět zavře a zůstaneš tam uvězněný."

Linhart mu poděkoval, vzal prut i chleba a vydal se na cestu. Když tam dorazil bylo vše tak, jak mu trpaslík vypověděl. Brána se při třetím úderu otevřela, a když lvy tím chlebem nasýtil, vešel do zámku a přišel do velkého krásného sálu. Tam seděli zakletí princové, kterým stáhnul z ruky prsteny, pak tam ležel meč a chleba, ten si také vzal. Pak přišel do komnaty, kde byla překrásná panna, která se zaradovala, když ho uviděla, políbila ho a řekla mu, že ji byl vysvobodil a může celou říši získat, když přesně za rok přijde, že může být svatba.

Potom mu řekla, ze které studny prýští živá voda, ale musí si pospíšet, aby se dostal ven dříve než odbije dvanáctá hodina. Linhart šel tedy dál až přišel do jiné komnaty, ve které stála krásná, čistě povlečená postel, a protože byl unavený, chtěl si na chvíli odpočinout. Proto do ní ulehnu a usnul. Když se probudil, hodiny právě odbíjely tři čtvrti na dvanáct. Polekaně vyskočil, utíkal ke studni a naplnil vodou pohár, který tam stál, a spěchal zpět cestou, kterou přišel.

Když probíhal bránou, právě odbíjela dvanáctá, brána s třeskotem zapadla až mu na noze kus paty odsekla. Ale Linhart byl rád, že živou vodu získal, ujížděl domů a narazil zase na trpaslíka. Když viděl trpaslík meč a chleba, pravil:

"To jsi velmi dobře učinil, tím mečem pobiješ celé vojsko a toho chleba nikdy neubývá."

Linhart ale nechtěl jet domů k otci bez bratrů, a tak se trpaslíka zeptal:

"Milý trpaslíku, nemohl by jsi mi říci, kde jsou moji bratři? Vydali se pro živou vodu a domů se nevrátili."

"Jsou uvězněni mezi skalami." řekl trpaslík: "neboť jsem je tam zaklel, protože byli pyšní."

Tu jej princ dlouho prosil, dokud je trpaslík neosvobodil. Ale varoval jej, říká:

"Měj se před nimi na pozor, jejich srdce jsou černá!"

Když jeho bratři přijeli, zaradoval se a vyprávěl jim, jak se mu vedlo a dařilo, že našel živou vodu a jeden plný pohár veze s sebou, jednu krásnou princeznu vysvobodil, která na něj bude rok čekat, potom budou slavit svatbu a on s ní dostane i obrovskou říši.

Potom jeli společně pryč a dorazili do země, kde byla válka a hlad, král už myslel, že bude zničen, tak velká tam vládla nouze. Tu šel Linhart ke králi a dal mu ten chléb, kterým nakrmil celou říši, a také mu dal ten meč, kterým pobil vojsko nepřítelů a mohli v té zemi dál žít v míru a pokoji.

Pak si vzal Linhart meč i chleba zpět a ti tři bratři táhli dál. Přišli ale ještě do dvou zemí, kde panovaly hlad a válka a princ králům vždy dal chléb a meč, a tak tři říše zachránil. Nakonec nasedli na loď a pluli přes moře. Cestou si ti dva starší bratři řekli:

"Linhart našel živou vodu a my ne, proto mu náš otec dá říši, my nebudeme mít nic."

Tedy plní závisti a zloby se jeden s druhým umluvili, že musejí Linharta zničit. Počkali až jednou pevně usnul, vylili živou vodu z poháru a nechali si ji pro sebe, zpět mu nalili hořkou mořskou vodu.

Když dorazili domů, nesl Linhart nemocnému otci svůj pohár, aby se z něj napil a uzdravil. Sotva však král jen maloukou té hořké vody vypil, bylo mu ještě hůř než předtím. A jak tak převelice hořekoval, přišli Artleb a Herwart a

žalovali na toho nejmladšího, že jej chtěl jistě otrávit, neboť oni mu přinesli opravdovou živou vodu a podali mu ji.

Sotva se z ní král napil, pocítil, jak jeho nemoc mizí a byl pojednou silný a zdravý jako za mladých časů. Pak šli ti dva starší k Linhartovi, vysmívali se mu a pravili:

"Ty jsi sice našel živou vodu, ale sklídl si jen pohanu a my odměnu; máš být chytřejší a mít oči stále otevřené, my jsme ti ji vzali, zatímco jsi na moři spal. A za rok si jeden z nás vezme tu krásnou královskou dceru. Ale střež se toho, abys něco z toho prozradil. Otec ti stejně neuvěří a jestli jen slůvko vyzradíš, ztratíš svůj život; budeš-li ale mlčet, život ti darujeme!"

Starý král se ale na Linharta velmi hněval a myslil si, že jej chtěl opravdu otrávit a o život jej připravit. Nechal tedy svolat radu a vynést nad ním ortel, že má být tajně zabit.

Když jel princ jednou zase na lov a nic zlého netušil, tu ho musel jeden z královských lovců doprovázet. V lese, když byli zcela sami a lovec byl velmi zasmušilý, zeptal se ho Linhart:

"Milý lovče, copak ti schází?"

Lovec odvětil:

"To nemohu a nesmím říci!"

Linhart se zeptal:

"Jen ven s tím, o co jde? Je ti předem odpuštěno!"

"Ach," řekl lovec: "mám vás na králův rozkaz zastřelit."

Linhart se polekal a řekl:

"Milý lovče, nechej mne žít! Dám ti své královské šaty a ty mi dej své obyčejné."

Lovec pravil:

"To udělám velmi rád, já bych na vás stejně nedokázal vystřelit."

Tak si vyměnili oděvy, lovec jel domů a Linhart se vydal hlouběji do lesa.

Za nějaký čas přivezli ke králi tři vozy se zlatem a drahokamy pro jeho nejmladšího syna. Poslali je oni tři králové, kteří princovým mečem nepřítele pobili a jeho chlebem zemi nasýtili a chtěli takto projevit svoji vděčnost.

Tu si byl starý král pomyslný:

"Možná byl můj syn nevinný!"

Řekl svým rádcům:

"Kdyby byl nyní žil, jak je mi strašlivě líto, že jsem ho nechal zabít."

"On ještě žije," řekl onen lovec: "já jsem nedokázal splnit váš příkaz."

A vyprávěl králi, jak se to přihodilo. Tu králi spadnul ze srdce obrovský kámen a nechal po celé říši rozhlásit, že se jeho syn může vrátit zpět, neboť se mu milosti dostalo.

Vysvobozená princezna nechala zatím ke královskému zámku vybudovat silnici ze zlata, která se nádherně blyštěla do dál. Svým lide poručila, že ten, kdo přijede rovnou po té cestě, bude ten pravý a toho mají dovnitř pustit, kdož pak ale vedle silnice přijede, ten nebude ten pravý ženich a toho vpouštět nemají.

Když nyní stanovený čas uplynul, pomyslný si Artleb, že si musí k princezně pospíšet, aby se za jejího vysvoboditele měl a ji za manželku a celou říši k tomu dostal. Jel tedy k zámku a když tam přijel a viděl onu krásnou, zlatou cestu, pomyslný si:

"To by byla věčná škoda, kdybys po ní jel."

I odbočil Artleb doprava a jel vedle silnice. Když ale přijel před bránu, řekli mu lidé, že on není ten pravý a má zase odtáhnout.

Brzy nato se na cestu vydal Herwart, a když k té zlaté silnici dorazil a jeho kůň už na ni jednou nohou vkročil, pomyslí si:

"To by byla věčná škoda, kdybys po ní jel."

Zabočil tedy doleva a jel vedle silnice. Když ale přijel před bránu, řekli mu lidé, že on není ten pravý a má zase odtáhnout.

Protože rok uplynul vydal se ke své milé i Linhart, neboť u ní chtěl zapomenout na svoji křivdu. Cestou stále myslel jen na ni, jak by byl už rád u ní, a tak si té zlaté silnice vůbec nevšimnul. Tak jeho kůň kráčel rovnou středem, a když přijeli před bránu, tu se otevřela a princezna jej radostně vítala a řekla, že toto je její vysvoboditel a budoucí pán celého království. A s velkou radostí slavili svatbu. A když bylo po svatbě, vyprávěla mu princezna, že ho otec k sobě povolává a chce se mu omluvit.

Tak jel Linhart k otci a vše mu vypověděl, jak ho jeho bratři obelhali a jeho donutili mlčet. Tu je chtěl starý král potrestat, ale Artleb a Herwart se uchýlili na loď, vydali se na moře a více se nikdy nevrátili.